

Hals og bede om hans Tilgivelse. Se, min Dreng, derfor bevarede din Fader gennem hele sit Liv det Ur som en Helligdom. Jeg husker, han kaldte det engang for Guds Faddergave til ham. For den samme Nat, hvor han saaledes ydmygede sig og gik den lange Bodsgang til sin jordiske Fader, fandt han ogsaa Vejen hjem til Lyset og Freden og Velsignelsen hos Gud Fader i Himmerig.«

Hun tav. Ogsaa Per forblev tavs, mens han sad der med Uret og følte det tungere og tungere i sin Haand. I Stuen var der mørkt. Den ene kunde ikke længer skelne den andens Ansigtstræk.

Der blev overhovedet ikke talt mere. Lidt efter rejste Per sig og tog Afsked. Moderen hviskede blot, idet hun kyssede ham paa Panden: »Gud skænke dig Fred!«

Ikke længe efter kørte Per til Stationen. Han kørte alene, idet han meget mut havde afvist alle Tilbud om Følgeskab. Og da Signe en Times-tid senere kom op paa hans Kammer, fandt hun Faderens Ur liggende paa Bordet. Det var bleven lagt midt paa den tomme Plade, saa det umuligt kunde overses eller fremkalde Indtrykket af at være glemt.
